

imod Tilstande, hvor saadanne bitre Arbejdskampe som de, vi har haft, kunde undgaas, og hvor personlige Forfølgelser som de, der har været Tale om, ikke toges i Brug. Jeg spurgte derfor straks i Udvalget det ærede Medlem og andre, om det var noget, der havde Interesse for dem, thi i saa Fald vilde jeg selvfølgelig straks sætte mig i Forbindelse med rette vedkommende angaaende disse Ændringsforslag. Men saa vidt jeg husker, erklærede det ærede Medlem, at der var ikke noget i disse Krav, der interesserede ham. Jeg kan derfor kun faa det ud af det, at naar der kommer saadanne virkelige Forslag, hvis Formaal er at bringe Stridigheder ud af Verden paa den ene eller anden fornuftige Maade, har det ikke nær den Interesse for det ærede Medlem, som naar man møder med et Forslag som det, der her foreligger i § 3, hvis eneste virkelige Formaal er dette at faa Lejlighed til at kue og knægte Arbejderne, særlig de Arbejdere, der er daarligst stillede, nemlig Landarbejderne.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Clausager har Ordet for en kort Bemærkning.

Clausager: Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udtalte, at der var Forskel paa Forholdene i By og paa Land, det var der mange Steder saadan, at Arbejdsgiverne tvang Arbejderne til at sætte Træskoene udenfor, naar de skulde ind til Audiens. Det blev fremsat som noget almindeligt; men det er det slet ikke. Det er ganske harmeligt at høre paa saadant noget, naar man ved, at der i al Almindelighed er et udmærket Forhold mellem jævne danske Bønder og deres Arbejdere. Der er slet ikke noget at pege Fingre ad. Der kan være enkelte Undtagelser, men dem kan man ikke generalisere, i sin Almindelighed er Forholdene ret upaaklagelige.

Naar dernæst det ærede Medlem siger, at Arbejderne, naar der er Tale om at holde Ret og Justits i deres egne Rækker, anvender langt mere humane Midler end Arbejdsgiverne, tvivler jeg om, at der er synderlig Forskel. Det er vistnok Hip som Hap, der er Organisationstyranni baade foroven og forneden. Det er det, Lovforslaget vender sig imod og ikke mod Organisationerne. Naar det ærede Medlem siger, at Arbejderne anvender i Regelen de mest humane Midler, kan jeg plukke en lille Blomst ud af den store Buket. Jeg har her i Haanden „Social-Demokraten“ af 31. August 1926, hvori der sendes Stikbreve

ud efter nogle Strejkebrydere ved Budcentralen „Alfa“, Valkendorfsvej 13. Der skal sendes saa kraftige Stikbreve ud, at Redaktøren, Hr. Marinus Kristensen, ikke har kunnet finde Ord stærke nok — eller ogsaa har han været syg, hvad jeg formoder, for han er ellers ret dygtig til det —, og han har da brugt en amerikansk Skribents Ord.

Disse lyder, hvis jeg maa læse dem op, saaledes: „Da Vorherre var færdig med sit Arbejde, Ormen, Padden og Blodiglen, var der endnu et Æmne igen til et Væsen, en aldeles ejendommelig Substans, og heraf skabte han Strejkebryderen: Et tobenet Dyr med en Sjæl, som ligner en Proptrækker. Hjerneskillen er fyldt med Kartoffelgrød, og Ryggen er lavet af Lim og gamle Galoscher. Paa det Sted, hvor Menneskene har Hjertet, har Strejkebryderen blot en Kødklump, som indeholder alskens Raadenskab. Naar Strejkebryderen viser sig paa Gaden, vender Menneskene Ryggen til ham, Englene i Himlen græder ved hans Aasyn, og selve Hr. Fanden stænger Helvedes Porte for ham. Judas Iscariot var en Gentleman i Sammenligning med Strejkebryderen, thi han havde tilpas saa mange menneskelige Følelser igen, at han gik hen og hængte sig, men det har Strejkebryderen ikke“. Derefter staar der: „I hvert Fald ikke nedennævnte, der stadig arbejder paa Alfacentralen som Strejkebrydere“, og saa kommer Navnene paa 9 Strejkebrydere, som saaledes stilles frem til offentlig Beskuelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: I Anledning af, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen omtalte mit Syn paa Organisationerne, vil jeg minde om, at jeg i min første Tale udtalte følgende: Grundlovens § 85 siger, at Borgerne har Ret til uden foregaaende Tilladelse at danne Foreninger i ethvert lovligt Øjemed, og jeg fortsatte: denne Ret bestrider ingen, men vi bestrider Retten til at tvinge nogen ind i en Forening mod hans Ønske og Villie. Det kan vel være Svar nok til det ærede Medlem. Det, vi er imod, er, at man fra Organisationernes Side gaar frem gennem Overfald og Brutalitet som nu i den meget omtalte Sag. Det maa vi værge os mod. Det Overfald, som vi har drøftet, blev da ogsaa dømt ved Højesteret, og det var jo egentlig Organisationen og Lederne, der blev dømt. Jeg ønsker for mit Vedkommende ikke, at vi faar saadanne Tilstande, at Organisationslederne kan sidde